

[Justitsministeren.]

Jeg er altsaa glad ved den ærede Ordførers Tilslutning paa dette Punkt. Derimod tror jeg i Modsetning til den ærede Ordfører, at vi i Justitsministeriet gennem de nye, jeg indrømmer meget specielle Regler i Retsplejelovens § 456 q netop har fundet den rette Mellemsvej med Hensyn til Gennemførelse af pater est-Regelen i Praksis; men denne foreløbige Fastholden ved Justitsministeriets Princip udelukker naturligvis ikke Muligheden af, at jeg kunde naa til en nuanceret Opfattelse under Paavirkning af det ærede Medlems Udtalelser under en Udvalgsbehandling.

Den ærede Ordfører Fru Inger Gautier Schmit var noget mere forbeholden og noget mere henholdende, men udtalte dog Sympati for at gaa videre i Retning af Forslagets Regler om de solidarisk forpligtedes Retsstilling, hvilken Udtalelse jeg tog som et Tilsagn om at ville virke med til at finde de rigtige Regler paa det Grundlag, jeg her har antydnet.

Derimod synes jeg ikke, det ærede Medlem har Ret, naar hun udtalte sig, som om Lovforslaget absolut fremtvang Moderens Opgivelse af Faderen, jeg tror, det ærede Medlem gik ud fra den Fejltagelse, at Forslaget i større Udstrækning, end det faktisk er Tilfældet, fremtvinger Moderens Opgivelse af Faderen. Og jeg konstaterede til min Overraskelse, at den ærede Ordfører for Kommunerne (Thomas Pedersen) med Hensyn til dette Spørgsmaal synes at være fuldt saa konservativ som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, der til Gengæld citerede „Pravda“ og ogsaa paa andre Omraader var bolsjevikisk indstillet — jeg ved ikke, om man heri skal se et politisk Fingerpeg om et Arbejde videre ud i Fremtiden mellem disse to politiske Partier; foreløbig vil jeg dog tage Sagen med Sindsro.

Maa jeg imidlertid i saa Henseende henvise til Bemærkningerne til Lovforslagets Bestemmelse. Der er i al Almindelighed ikke Tale om at gøre noget over for den Moder, som absolut ikke vil udlevere Navnet paa Faderen, dette være sagt til Trøst for en Del af dem, hvem Adel forpligter. Der staar i Bemærkningerne: „Der skal i disse Tilfælde — i øvrigt i Overensstemmelse med Norsk Lov af 10. April 1915, jfr. § 9 — beskikkes en Værge for Barnet. Denne Værge“ — Lovforslaget er jo til Gavn for Barnet — . . . skal saa vidt muligt drage Omsorg for, at der rejses Faderskabssag“, men det kan han faktisk kun gøre, hvis han kommer til Kundskab

om, hvem der er eller kan antages at være Barnets Fader, og i det Tilfælde, hvor der ikke stilles nogen Art af Krav over for det offentlige, og hvor Moderen absolut ikke vil opgive Navnet, kommer Værgen heller ikke længere.

Derimod staar der i Bemærkningerne, altsaa ogsaa i Lovforslaget, at hvor Moderen ikke sørger forsvarligt for Barnets Underhold, kan han begære hende afhørt som Vidne inden Retten om, hvem der er eller kan være Fader til Barnet. Men det er ikke noget særlig nyt, det findes allerede i den gældende Lovgivning, det fandtes allerede i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 14, Stk. 6, saa i Praksis er det ikke en saa voldsom Tvang over for Moderen, som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit og ogsaa det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen, synes jeg, gik ud fra.

Hovedstridsspørgsmaalet er vel nok Spørgsmaalet om Barnets Arveret, og paa dette Punkt udtalte den ærede Ordfører for Venstre sig noget forbeholdent. Jeg synes, at den ærede Ordfører for Venstre over for mit Forsøg paa at løse dette Spørgsmaal burde have gjort opmærksom paa, at Lovkomplekset, som det fremsættes i Aar, netop i Forhold til de to tidligere Aar indeholder visse Indrømmelser til de Betænkeligheder, som gøres gældende af det ærede Medlem og flere andre ærede Medlemmer. Det ærede Medlem nikkede, og jeg behøver derfor næppe at motivere nærmere, paa hvilke Omraader jeg netop har søgt at undgaa de uheldige Konsekvenser af en fuldt ud gennemført Arveret, baade med Hensyn til Bosondring og med Hensyn til Hensidten i uskiftet Bo. Jeg haaber derfor, at vi ogsaa paa det Punkt — og skulde der endelig kunne gøres andre Indvendinger gældende paa andre Punkter, er jeg villig til at forhandle om dem — skal kunne naa til Enighed, saaledes at man i al Almindelighed vil anerkende den samme Arveret for Barnet uden for Ægteskab som for det saakaldte Ægtebarn.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, talte skarperne imod Arveretten for Børn uden for Ægteskab af Hensyn til Ægteskabet som Institution. Men heller ikke denne ærede Ordfører, synes jeg, var tilstrækkelig opmærksom paa de afgørende Lettelser i de to sidste Love, som jeg lige nu har berørt. Hvorfor er den ærede Ordfører for de Konservative i øvrigt saa stærkt imod at give Børn uden for Ægteskab Arveret, altsaa stærkt for at forbeholde denne Arveret for Ægtebørn, naar han